

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4317210189
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4317210189.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobkyne: M. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. W. Q. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 3.782,42 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 7Csp/151/2017-406 zo dňa 20. augusta 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovaného proti výroku II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. p o t v r d z u j e.

Žiadnej zo strán n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresnému súdu Levice bola dňa 22.05.2017 doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala zaviazat' žalovaného povinnosťou finančného plnenia v sume 3.369,69 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy počítaným od 23.05.2017 do zaplatenia, ako aj s náhradou trov konania. O návrhu na zmenu žaloby súd rozhodol uznesením č. k. 7Csp/151/2017-171 zo dňa 28.06.2019 tak, že v ďalšom konal o povinnosti žalovaný zaplatiť žalobkyni sumu 3.782,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.396,69 Eur od 23.05.2017 do zaplatenia a vo výške 8 % ročne zo sumy 385,73 Eur od 27.06.2019 do zaplatenia (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.07.2019). O takto uplatnenom nároku rozhodol súd rozsudkom č. k. 7Csp/151/2017 -222 zo dňa 11.09.2019 (ďalej len „rozsudok“), ktorým žalobe (vrátane jej rozšírenia) v celom rozsahu vyhovel a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Voči rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Nitra (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 8CoCsp/18/2020 -295 zo dňa 01.10.2020 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2020). Odvolací súd v bode 38 odôvodnenia rozhodnutia prijal záver, že úverové zmluvy (obe) neobsahujú náležitosť podľa § 9 ods. 1 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch - dobu trvania zmluvy ako ani neobsahujú dojednanie o úrokovej sadzbe - viď ods. 42 - 44 uznesenia. Povinnosťou okresného súdu bolo zaoberať sa opätovne otázkou platnosti zmluvy o revolvingových úveroch a ich bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ako aj plynutím premlčacej doby v časti uplatnenej sumy 385,00 Eur s tým, že je potrebné vypořiadat' sa s námietkami odvolateľa - žalovaného.

2. Napadnutým zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným (a v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštalácie v spore takto rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyni 3. 396,69 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3 396,69 Eur od 23.05.2017 do zaplataenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyni p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov prvostupňového konania voči žalovanému v rozsahu 79,60 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žalovanému p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Skutkový stav sporu súd prvej inštalácie zistil nasledovný:

3.1. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dve zmluvy a to: dňa 03.10.2011 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva č. 1“), na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyni poskytnutý úver v sume 1 500,00 Eur. Žalovaný však hneď na začiatku zmluvného vzťahu zrazil z istiny poplatok za poskytnutie úveru v sume 215,75 Eur, na základe čoho tak skutočná suma úveru podľa žalobkyni predstavuje sumu 1 284,25 Eur (1.500,00 Eur - 215,75 Eur). Žalobkyňa uviedla, že sa na základe zmluvy č. 1 zaviazala na úhradu mesačných splátok po 80,37 Eur v počte 42 a tak mala vrátiť žalovanému istinu spolu s odplatom za poskytnutý úver, v sume 3 375,54 Eur (42 x 80,37 Eur).

3.2. Dňa 03.10.2011 žalobkyňa uzatvorila so žalovaným aj zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva č. 2“), na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného žalobkyni poskytnutý úver tiež v sume 1 500,00 Eur Aj v tomto prípade mal žalovaný hneď na začiatku zmluvného vzťahu zraziť z istiny poplatok za poskytnutie úveru v sume 215,75 Eur, na základe čoho tak skutočná výška úveru podľa žalobkyni predstavuje sumu 1 284,25 Eur (1.500,00 Eur - 215,75 Eur). Povinnosťou žalobkyni bolo na základe zmluvy č. 2 vykonať 42 mesačných splátok po 80,37 Eur a tak vrátiť žalovanému istinu spolu s odplatom za poskytnutý úver v sume 3. 375,54 Eur.

3.3. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva č. 1 vyplýva, že žalobkyňa dňa 27.09.2011 ako dlžník požiadala žalovaného o poskytnutie úveru a to za nasledovných podmienok: Poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1 500,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 42/21, mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3 375,54 Eur, predpokladaná RPMN za úver: 70,01%, ročná úroková sadzba úveru: 70,01%, priemerná RPMN za úver: 45,11%. Poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 1.928,88 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32%, ročná úroková sadzba revolvingu: 76,21%. V bode 6 žiadosti/zmluvy 1 označenej ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v Eur (nevypíňajte)“ je uvedené: Poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1 500,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 42/21, mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3 375,54 Eur, RPMN za úver: 66,57%, ročná úroková sadzba úveru: 70,01%, priemerná RPMN za úver: 45,11%. Poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84 Eur, celková čiastka, pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 1 928,88 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu: 60,49%, ročná úroková sadzba revolvingu: 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania: 9,50%. Pod bodom 7 žiadosti/zmluvy je uvedené, že dlžník a veriteľ v ďalšom odkazujú na úpravu obsahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy. Pod bodom 8 žiadosti/zmluvy Dohoda o poskytnutí služby - bod 8.1. sa uvádza, že predmetom tejto Dohody je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti

splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur, v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Predmetná žiadosť/zmluva č.1 bola podpísaná žalobkyňou ako dlžníčkou v Leviciach dňa 27.09.2011 a žalovaným ako veriteľom v Bratislave dňa 03.10.2011.

3.4. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva č. 1, ktoré bolo podpísané a datované žalovaným dňa 03.10.2011 vyplýva, že bola schválená výška úveru 1 500,00 Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 80,37 Eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 21.11.2011, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 21.04.2015, periodicita splácania úveru mesačná k 21.dňu, RPMN úveru 66,57 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o RÚ 45,11%. Schválená výška revolvingu 902,92 Eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 902,92 Eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 Eur, RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná výška) 60,49%, úverový limit 1 500,00 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 Eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služby 215,75 Eur, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 928,88 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,5%, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti Zmluvy o RÚ 3.10.2011.

3.5. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva č. 2 vyplýva, že žalobkyňa dňa 27.09.2011 ako dlžník požiadala o poskytnutie úveru. V časti 5 je uvedené, že žalobkyňa ako dlžník žiada žalovaného o poskytnutie úveru za nasledovných podmienok: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1 500,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 42/21, mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3 375,54 Eur, predpokladaná RPMN za úver: 70,01%, ročná úroková sadzba úveru: 70,01%, priemerná RPMN za úver: 45,11%. Poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 1.928,88 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32%, ročná úroková sadzba revolvingu: 76,21%. V bode 6 žiadosti/zmluvy 2 označenej ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v Eur (nevypíňajte)“ je uvedené: Poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1 500,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 42/21, mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3 375,54 Eur, RPMN za úver: 66,57%, ročná úroková sadzba úveru: 70,01%, priemerná RPMN za úver: 45,11%. Poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84 Eur, celková čiastka, pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 1 928,88 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu: 60,49%, ročná úroková sadzba revolvingu: 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania: 9,50%. Pod bodom 7 žiadosti/zmluvy je uvedené, že dlžník a veriteľ v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy. Pod bodom 8 žiadosti/zmluvy Dohoda o poskytnutí služby - bod 8.1. sa uvádza, že predmetom tejto dohody je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur, v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Predmetná žiadosť/zmluva bola podpísaná žalobkyňou ako dlžníčkou v Leviciach dňa 27.09.2011 a žalovaným ako veriteľom v Bratislave dňa 03.10.2011.

3.6. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva č. 2, ktoré bolo podpísané a datované žalovaným dňa 03.10.2011 vyplýva, že bola schválená výška úveru 1 500,00 Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 80,37 Eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 21.11.2011, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 21.4.2015, periodicita splácania úveru mesačná k 21.dňu, RPMN úveru 66,57 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania Zmluvy o RÚ 45,11%. Schválená výška revolvingu 902,92 Eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 902,92 Eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 Eur, RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná výška) 60,49%, úverový limit 1 500,00 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 Eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služby 215,75 Eur, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1

928,88 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,5%, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti Zmluvy č. 2 o RÚ 03.10.2011.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na citované ustanovenia Civilného sporového poriadku (CSP - zák. č. 160/2015 Z. z. - § 290, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3), citované ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. f/, i/, j/ a k/, § 11 ods. 1) a citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zák. č. 40/1964 Zb. - § 37 ods. 1, § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2), odôvodnil nasledovne:

4.1. V zmysle intencií odvolacieho súdu bolo povinnosťou súdu opätovne preskúmať obe zmluvy z hľadiska ich platnosti a bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ako aj sa vypořadať s námietkami odvolateľa a v novom rozhodnutí rozhodnúť aj o náhrade odvolacieho konania.

4.2. Okresný súd je toho názoru, že okrem vyššie uvedeného je potrebné v novom rozhodnutí sa vysporiadať aj s návrhmi žalovaného a žalobkyne na rozhodnutie o ich procesných návrhoch uplatnených v priebehu konania a to z dôvodu, že rozhodnutie, ktoré obsahovalo zdôvodnenie aj v tomto smere, bolo zrušené v celom rozsahu.

4.3. Čo sa týka námietky miestnej nepríslušnosti, tak okresný súd opäť uvádza, že po jej preskúmaní je potrebné túto považovať za nedôvodnú. Tu súd odkazuje na ustanovenie § 19 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), podľa ktorého popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

4.4. Bezdôvodné obohatenie ako titul, na základe ktorého si žalobkyňa v danom konaní uplatnila peňažnú pohľadávku vznikol v dôsledku uzatvorenia spotrebiteľských zmlúv, nespĺňajúcich náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čiže titul, ktorý je podkladom nároku uplatneného v danom konaní vznikol v súvislosti s plnením záväzkov zo spotrebiteľskej zmluvy stranami sporu. Z ustanovenia § 290 CSP je zrejmé, že spor, o ktorý v danom prípade ide, je spotrebiteľským sporom a podľa § 19 písm. d) CSP je potom daná miestna príslušnosť práve okresného súdu, a to z dôvodu, že žalobkyňa ako spotrebiteľka má trvalý pobyt v územnom obvode tohto súdu.

4.5. Keďže súd vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti žalovaného považuje za nedôvodnú, podľa § 42 CSP na ňu neprihliadol a spor prejednal a rozhodol.

4.6. Čo sa týka návrhu žalobkyne na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného tento bo podaný zo strany právneho zástupcu žalobkyne z dôvodu, že žalovaný síce svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 11.09.2019 ospravedlnil, avšak podľa právneho zástupcu žalobkyne, neúčast' neospravedlnil vážnymi dôvodmi, pre ktoré sa na pojednávaní nemohol zúčastniť (v tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.6.2018 pod č. k. 10Co/150/2017). Tu súd opätovne poukazuje na to, že takémuto návrhu nebolo vyhovené z dôvodu, že právny zástupca žalovaného, ktorý mal doručenie riadne vykázané ospravedlnil svoju neúčast', ako aj neúčast' žalovaného písomne a zároveň súhlasil s tým, aby sa pojednávalo v ich neprítomnosti, keďže nevedeli zabezpečiť účasť prostredníctvom splnomocnenej advokátskej kancelárie. Odkázal na svoje písomné vyjadrenia vrátane návrhu, aby konajúci súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú s tým, že ak konajúci súd uvedený dôvod nepovažuje za dôležitý, žiadal túto skutočnosť oznámiť na oznámenú e-mailovú adresu. Okresný súd vzal túto okolnosť do úvahy, neoznamoval žalovanému (jeho právnemu zástupcovi), že nepovažuje tento dôvod za dôležitý pre jeho neúčast' na pojednávaní a teda neboli kumulatívne naplnené zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného.

4.7. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že žaloba je procesne neprípustná pretože existuje prekážka veci rozsúdenej - rozhodcovské rozsudky, na základe ktorých je vykonávaná aj exekúcia, resp. prekážka tzv. litispedencie a jedná sa o neodstrániteľné procesné prekážky, z ktorého dôvodu žalovaný navrhol konanie zastaviť. Tu súd poukazuje na konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11C/316/2014, predmetom ktorého bolo zrušenie Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Victoria

Arbiter, so sídlom Framborská 3605, 010 01 Žilina, vydaný v rozhodcovskom konaní vedenom pod sp. zn. RK-PC-2184/13EK dňa 18.11.2014 a rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní pod sp. zn. 2185/13-EK dňa 18.11.2014, teda rozhodnutí, ktoré by podľa žalovaného mali tvoriť prekážku už rozhodnutej veci, resp. litispendencie. Pokiaľ dané rozhodnutia boli už zrušené, takáto prekážka tu neexistuje, preto súd žalobu prejednal.

4.8. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy č. 1 a č. 2 konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z jeho výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti okrem iného je aj poskytovanie úveru. Ako už bolo uvedené, v zmysle intencií odvolacieho súdu, je potrebné opätovne posúdiť platnosť zmlúv.

4.9. Žalobkyňa ako dlžníčka zmlúv tieto uzatvárala ako spotrebiteľka, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní zmlúv nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Uzatvorené zmluvy majú charakter spotrebiteľských zmlúv a na takto posudzovaný vzťah preto treba aplikovať zákonnú úpravu OZ, ktorá bola platná v čase uzavretia zmlúv (03.10.2011). Okrem toho, ide o vzťah podliehajúci aj právnej úprave zákona o spotrebiteľských úveroch a samozrejme aj právnej úprave zákona o ochrane spotrebiteľa. Novela OZ vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 OZ), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť ustanovenia obchodného práva.

4.10. Zmluva je dvojstranný právny úkon, ktorý vzniká na základe dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán, ktoré pri zmluve o spotrebiteľskom úvere, v zmysle zákonného ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť vykonané v písomnej forme. Ako súd už uvádzal, v návrhu žalobkyne a v jeho prijatí sú určité nezrovnalosti a to v časti predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu v % kde v časti 5 zmluvy č. 1 bola uvedená 63,32 % a v časti 6 - 60,49 % a v časti 5 nebola uvedená ani ročná sadzba úrokov z omeškania, ktorý údaj ale bol uvedený v časti 6 zmluvy č. 1. Presne rovnaká nezrovnalosť sa nachádzala aj v zmluve č. 2.

4.11. Po preskúmaní obsahu súdneho spisu súd dospel k záveru, že zmluva č. 1 a č. 2 bola uzatvorená platne, pretože zmluvné strany sa dohodli na podstatných náležitostiach zmlúv a to: výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru. Pokiaľ ide o inú hodnotu RPMN uvedenú v bode 5 zmluvy - údaje o požadovanom revolvingovom úvere - a v bode 6 - údaje o schválenom úvere, ide len o predpokladanú RPMN. Tu súd zároveň poukazuje aj na to, že hodnota RPMN zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je veriteľom vypočítaná mechanicky pri ktorom výpočte sa vychádza zo vstupných údajov zadaných dlžníkom a postupuje sa podľa matematického vzorca uvedeného v zákone o spotrebiteľských úveroch. Okrem iného hodnota RPMN nie je takou náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali zmluvné strany dohodnúť, a preto túto situáciu nemožno považovať za prijatie návrhu žalovaného na uzatvorenie zmluvy so zmenami, ktoré žalobkyňa následne nemala prijať. Ak sa účastníci zmluvy/zmlúv dojednali na náležitostiach uvedených vyššie, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca, zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie (tu súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. 12. 2018 sp. zn. 5Co/222/2018). Zároveň, pokiaľ by aj údaj o RPMN bol v zmluve uvedený nesprávne - v neprospech spotrebiteľa, tento nedostatok zákon o spotrebiteľských úveroch nesankcionuje neplatnosťou právneho úkonu, ale bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru (§ 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch).

4.12. Vo vzťahu k ďalšej náležitosti a to dojednanie neprímerane vysokej odplaty za poskytnutie úveru, súd odkazuje na vyslovený právny názor odvolacieho súdu v bode 43 zrušujúceho uznesenia, podľa ktorého dohoda o takejto úrokovej sadzbe (odmene) je právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom, v dôsledku čoho je podľa § 39 OZ neplatná, avšak nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde odvolací súd zároveň v bode č. 44 svojho odôvodnenia poukázal aj na absenciu údajov o úrokovej sadzbe.

4.13. Ďalšia nezrovnalosť bola v údajoch o úroku z omeškania, ktorý v bode č. 5 zmlúv uvedený nebol, avšak v bode č. 6 takýto údaj už uvedený bol. Aj v tomto prípade takáto skutočnosť nezakladá dôvod neplatnosti zmlúv a to z dôvodu, že v danom prípade sa jednalo o zmluvný úrok v súlade s § 517 ods. 2

OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ v čase uzatvorenia zmluvy o úvere s tým, že veriteľ v prípade, ak by nebolo zo strany dlžníka plnené, si môže nárok na úrok z omeškania uplatniť bez toho, aby bol osobitne dojednaný v zmluve. Rovnako potom, ak aj tento údaj nebol uvedený v bode 5, nemôže to založiť neplatnosť právneho úkonu ako celku. Tu súd poukazuje ešte na to, že zmluva je potrebné posudzovať ako celok, pričom podľa ustálenej judikatúry sa preferuje výklad v prospech platnosti zmlúv, nie v ich neprospech a ak by aj niektorá časť zmluvy bola neplatná, tak dôvod neplatnosti by sa vzťahoval iba na časť právneho úkonu, a nie na celú zmluvu (§ 41 OZ).

4.14. Z vedeného dôvodu súd preto prijal záver, že zmluva č. 1 a č. 2 bola uzatvorená písomne, bola podpísaná oboma zmluvnými stranami ktoré sa zhodli na podstatných náležitostiach zmluvy, následkom čoho je tá skutočnosť, že tak zmluva č. 1 ako aj zmluva č. 2 bola uzatvorená platne.

4.15. V ďalšom súd posudzoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmlúv, kde súd dospel k záveru, že tak zmluvu č. 1 ako aj zmluvu č. 2 je potrebné považovať za bezúročné a bezpoplatkové podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch a to z dôvodu absencie chýbajúcich náležitostí minimálne podľa § 9 ods. 2 písm. f/, g/ (viď nasledujúci 16 odsek) a aj písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Tu súd opätovne poukazuje na právny názor vyslovený odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení o absencii úrokovej sadzby (bod 44 odôvodnenia) a aj termínu konečnej splatnosti, doby trvania zmluvy (bod 38 odôvodnenia), ktorým je súd viazaný. Keďže na zákonný následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti je postačujúca absencia hoci len jednej zákonnej náležitosti, pričom súd zistili minimálne vyššie uvedené 3, je preto potrebné tieto zmluvy považovať za bezúročné a bezpoplatkové. Z uvedeného dôvodu sa preto súd vo vzťahu k posúdeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti nezaoberal ďalším preskúmaním zmlúv, ako ani ďalšími námietkami strán sporu.

4.16. Za účelom ustálenia poskytnutej sumy žalobkyni, sa súd zaoberal aj Dohodou o poskytnutí služby (bod 8.1 - 8.6 zmlúv), kde súd poukazuje na to, že uvedenú podmienku už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku zo dňa 30.1.2018 pod č.k. 12C/255/2016-54 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 21.8.2018 pod č.k. 22Co/44/2018). Občiansky zákonník neprijateľné podmienky taxatívne nevymenúva, ale dáva možnosť vyvodiť dôsledky zo zmluvného dojednania v spotrebiteľskej zmluve, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Zmluvné dojednanie bod 8.1 bolo žalovaným vopred zakomponované do textu formulárovej zmluvy v takom znení, že bez ohľadu na to, či spotrebiteľ možnosť odkladu splátok niekedy v budúcnosti využije, a či bude mať o túto službu záujem alebo nie, žalovaný si odplatu vyúčtoval už v čase uzavretia zmlúv. Takéto zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie služby, so splatnosťou ihneď pri poskytnutí úveru a jej jednostranné započítanie s úverovými prostriedkami na vyplatenie, je jednoznačne neprijateľná a neplatná podmienka podľa § 53 ods. 1, 5 OZ. Súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalovaného, že celková suma úveru je v každom prípade 1 500,00 Eur a že k vyplateniu po 1.284,25 Eur došlo z dôvodu započítania jeho pohľadávky (poplatok podľa bodu 8.1 písm. a/ zmlúv) voči sume poskytnutého úveru žalobkyni. Tu súd poukazuje na to, že započítať pohľadávku z neplatného právneho úkonu voči existujúcej pohľadávke nie je možné (§ 580 OZ) z ktorého dôvodu súd prijal záver, že pri oboch zmluvách žalovaný poskytol žalobkyni úver len v sume 1. 284,25 Eur. Súdny dvor v rozsudku C-377/14 vysvetľoval pojem celková výška úveru ako sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že zmluva obsahuje nesprávnu celkovú výšku úveru (§ 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

4.17. Z predloženej tabuľky plnenia vyplýva, že žalovaná v rámci zmluvy č. 1 vykonala spolu plnenie až v rozsahu 3.739,78 Eur a zmluvy č. 2 v rozsahu 2.904,60 Eur. Ak bola žalobkyni poskytnutá suma v oboch prípadoch po 1.284,25 Eur, potom bezdôvodné obohatenie predstavuje v prípade zmluvy č. 1 sumu 2.455,53 Eur a zmluvy č. 2 - 1.620,35 Eur, čo spolu predstavuje sumu 4.075,88 Eur, ktorú si však žalobkyňa neuplatnila v celom rozsahu, žiadala priznať plnenie len počnúc splátkami vykonanými dňa 21.05.2014.

4.18. Čo sa týka zmluvy č. 1, tak súd má preukázané, že suma 1.284,25 Eur (suma poskytnutého úveru) bola žalobkyňou uhradená dňa 31.12. 2013 ktorou splátkou žalobkyňa plnila o 10,20 Eur už vyššiu sumu ako jej bolo poskytnuté plnenie. Pri zmluve č. 2 to bola splátka zo dňa 23.10.2013 ktorou splátkou

žalobkyňa plnila o 0,84 Eur viac, ako jej bolo poskytnuté plnenie. Ak žalobkyňa pôvodne podanou žalobou žiadala priznať titulom bezdôvodného obohatenia pri oboch zmluvách ňou poskytnuté plnenia počínajúc splátkou zo dňa 21.05.2014, teda 3 - ročná objektívna lehota by uplynula dňa 21.05.2017, čo bola nedeľa, z ktorého dôvodu, ak bola žaloba podaná dňa 22.05.2014 - najbližší pracovný deň bola podaná v objektívnej lehote 3 rokov, pri všetkých splátkach (§ 122 ods. 3 OZ).

4.19. Čo sa týka subjektívnej lehoty vo vzťahu k pôvodne podanej žalobe, tak tu súd prijal rovnaký právny názor ako tomu bolo v zrušenom rozsudku (v tomto prípade ale len vo vzťahu k pôvodne podanej žalobe), keďže takto prijatý názor nebol zo strany žalovaného rozporovaný, ako ani v tomto smere nebolo podané odvolanie, ktoré sa vo vzťahu k posúdeniu premlčania týkalo len sumy rozšíreného nároku, teda sumy 385,73 Eur. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty vo vzťahu k podanej žalobe súd ustálil rozhodujúcim subjektívnym momentom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jej práva. Vedomosť žalobkyne o tom, že na jej úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, ako ho získal, musí byť skutočná a nielen predpokladaná. Už samotný fakt, že žalobkyňa platila žalovanému aj nad sumu čerpaných finančných prostriedkov (nad poskytnutú istinu), svedčí o tom, že nemala vedomosť, že tieto žalovanému nepatria, pretože je nelogické, aby ich inak bola platila. Z uvedeného dôvodu súd pokladá za dôveryhodné tvrdenie žalobkyne, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného na jej úkor zo zmluvy č. 1 a č. 2, vo vzťahu k pôvodne podanej žalobe, sa žalobkyňa dozvedela dňa 18.04.2017 v rámci odbornej, právnej porady s advokátom, pričom v ten deň mu žalobkyňa udelila plnú moc na zastupovanie v tomto spore. Opäť súd poukazuje na to, že žalovaný toto tvrdenie žalobkyne vo svojej námietke premlčania nijako nespochybnil, ako ani v tomto smere nebolo podané odvolanie. Ak bola žaloba podaná na súd dňa 22.05.2017 je potom zachovaná aj subjektívna premlčacia lehota 2 rokov (vo vzťahu k pôvodnej žalobe). Z uvedeného dôvodu preto nárok uplatnený v pôvodne podanej žalobe nie je možno považovať za premlčaný a je potrebné ho považovať za dôvodný, z ktorého dôvodu súd preto žalobe v časti istiny v sume 3.396,69 Eur nároku vyhovel.

4.20. V zmysle intencií odvolacieho súdu bolo potrebné posúdiť osobitne premlčanie vo vzťahu k rozšírenej žalobe, ktorou si žalobkyňa uplatnila nárok na sumu 383,07 Eur a ktorá bola na súd podaná dňa 24.06.2019 (právoplatne rozhodnuté dňa 03.07.2019). Pre posúdenie plynutia tak subjektívnej lehoty, ako aj objektívnej lehoty je potom potrebné považovať za rozhodujúci dátum podania na súd, teda 24.06.2019.

4.21. V prípade zmluvy č. 1 sa rozšírená žaloba v sume 383,07 Eur týka splátok zo dňa 19.05.2017 (časť v sume 18,83 Eur), potom toho istého dňa v sume 31,80 Eur a v sume 332,44 Eur. Pri zmluve č. 2 s jedná len o zostatok splátky zo dňa 12.05.2017 v sume 2,66 Eur (spolu 385,73 Eur). S prihliadnutím na dátum podania návrhu na zmenu žaloby 24.06.2019 ako aj dátumy splátok kedy boli uhradené splátky z ktorých pozostáva rozšírená žaloba 19.05.2017 - zmluva č. 1 a 12.05.2017 - zmluva č. 2, súd konštatuje, že návrh na rozšírenie žaloby bol podaný v objektívnej lehote 3 rokov.

4.22. Súd ale prijal záver, že v tejto časti bola podaná žaloba po uplynutí subjektívnej lehoty. Tu sa súd nestotožňuje s názorom žalobkyne, že rozhodujúcim je moment, kedy sa dozvedela o skutočnej sume v akej bolo ňou vykonané plnenie, čo vyplývalo až z predložené prehľadu vykonaných splátok žalovaným do konania. Podľa názoru súdu pre posúdenie subjektívnej lehoty je podstatná vedomosť o tom, „že k bezdôvodnému obohateniu došlo“ a kumulatívne o tom, „kto“ sa na úkor niekoho obohatil. O týchto skutočnostiach mala žalobkyňa vedomosť už dňa 18.04.2017 v rámci odbornej pomoci. Bolo na žalobkyne poskytnúť právnenému zástupcovi relevantné podklady, aby bola suma bezdôvodného obohatenia uplatnená už pri podanej žalobe správne. Podľa názoru súdu pri posúdení subjektívnej premlčacej doby existuje len jeden subjektívny moment, a nie viac, o tom, kedy sa osoba dozvie jednak o bezdôvodnom obohatení (v tomto prípade o tom, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková a teda plnenie prijaté nad rámec poskytnutého plnenia je bezdôvodným obohatením, o čom mala žalobkyňa vedomosť už 18.04.2017, len túto sumu zjavne nevedela presne špecifikovať, o čom svedčia aj skutočnosti uvádzané v žalobe, čo je však na jej farchu), ako aj o tom, kto sa na jej úkor obohatil (v tomto prípade je tou osobou žalovaný), o čom mala žalobkyňa rovnako vedomosť dňa 18.04.2017. Ak návrh na rozšírenie žaloby bol podaný dňa 24.06.2019, bol podaný po uplynutí subjektívnej premlčacej doby počítanej v tomto prípade práve odo dňa 18.04.2017. Z uvedeného dôvodu súd preto v tejto časti žalobu zamietol a to aj spolu s príslušenstvom ako akcesorickým nárokom k uplatnenej istine 385,73 Eur.

4.23. Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na úrok z omeškania, ktorý jej bol priznaný v súlade so žalobným návrhom, avšak len z priznaného nároku, keďže takto uplatnený nárok bol uplatnený v súlade ustanovením § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Žalobkyňa výzvou zo dňa 18.05.2017 vyzvala žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 3 396,69 Eur a to najneskôr do 22.05.2017. Žalovaný, keďže dobrovoľne neplnil v stanovenej lehote, sa dostal do omeškania s plnením nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné plnenie t. j. dňom 23.05.2017. Čo sa týka samotnej výšky úroku z omeškania tu súd poukazuje aj na odôvodnenie odvolacieho súdu bod 46.

4.24. O trovách prvostupňového konania súd rozhodol podľa citovaného § 255 ods. 1 CSP, kde zistil pomer úspechu a neúspechu strán sporu. Po rozšírení žaloby sa žalobkyňa domáhala plnenia spolu v sume 3.782,42 Eur, ktorej žalobe bolo vyhovené v rozsahu 3.396,69 Eur, čo možno považovať za úspech žalobkyne. Pri percentuálnom vyjadrení to predstavuje 89,80 % ($3.396,69 \text{ Eur} : 37,8242 = 89,80 \%$). Žaloba bola zamietnutá v rozsahu 385,73 Eur, čo predstavuje úspech žalovaného a v percentuálnom vyjadrení sa jedná o 10,20 % ($385,73 \text{ Eur} : 37,8242 = 10,20 \%$). Pomer úspechu je v prospech žalobkyni v rozsahu 79,60 % ($89,80 \% - 10,20 \% = 79,60 \%$) v ktorom rozsahu súd potom priznal nárok na náhradu trov prvostupňového konania práve žalobkyni voči žalobcovi.

4.25. Čo sa týka trov odvolacieho konania, tak odvolanie bolo podané žalovaným a v dôsledku podaného odvolania došlo k rušeniu rozsudku okresného súdu v celom rozsahu. V odvolacom konaní bol teda úspešný v celom rozsahu práve žalovaný, z ktorého dôvodu súd preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal práve žalovanému a to v rozsahu 100 % voči žalobkyni. O výške trov konania bude rozhodnuté tak, ako to vyplýva z tretieho a štvrtého výroku tohto rozsudku.

5. Uvedený rozsudok včas podanými odvolaniami napadli obe sporové strany.

6. Odvolanie žalobkyne smerovalo proti výrokom I., II. a III. rozsudku, keď sa domáhala jeho zmeny týchto výrokoch tak, aby bol žalobca povinný zaplatiť žalovanému (?) sumu 3.782,42 eura spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.396,69 eura od 23. 05. 2017 do zaplataenia a zo sumy 385,73 eura od 27. 06. 2019 do zaplataenia a aby jej bol priznaný nárok na náhradu trov prvostupňového - prvoinštančného i odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. V dôvodoch odvolania uviedla, že nesúhlasí so súdom prvej inštancie v otázke posúdenia premlčania uplatneného nároku, a to v časti uplatnenej v rozšírení žaloby zo dňa 24. 06. 2019, keď nie je možné súhlasiť so závermi konajúceho súdu, že ona už dňa 18. 04. 2017 - po porade so svojim právnym zástupcom mala vedomosť o všetkých skutočnostiach, na základe ktorých si mohla tento nárok uplatniť. V uvedený deň porady s právnym zástupcom jej vedomosť bola obmedzená iba na časť bezdôvodného obohatenia uplatnenú žalobou v pôvodnom znení, ktorá vedomosť vychádzala z dostupných dokladov, ktorými v ten deň disponovala, keď až následne získala ďalšie doklady, z ktorých sa dozvedela aj o ďalšom bezdôvodnom obohatení v rozsahu sumy 385,73 eura, ktoré si uplatnila rozšírením žaloby. V deň porady s právnym zástupcom teda objektívne nemohla mať vedomosť o vzniku ďalšieho bezdôvodného obohatenia, aj keď v deň porady mala vedomosť o tom, že žalovaný nemá nárok na žiadne plnenie nad rámec ním poskytnutej istiny, keďže nemala vedomosť o tom, že takéto plnenie žalovaný prijal aj v rozsahu uplatnenom v rozšírení žaloby a nemožno preto konštatovať, že už v deň porady mala vedomosť o vzniku tohto bezdôvodného obohatenia. Výklad konajúceho súdu preto považuje za nesprávny a právne neudržateľný, keď objektívne vychádzal len z predpokladanej a nie zo skutočnej a preukázanej jej vedomosti o tom, že v tomto rozsahu k bezdôvodnému obohateniu došlo. V súvislosti s týmto poukazuje na početnú rozhodovaciu prax ohľadom potreby preukázania skutočnej a nielen predpokladanej vedomosti pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, keď v tomto smere označila súdne rozhodnutia rôznych súdov a z týchto i citovala. Z uvedeného teda vyplýva, že konajúci súd v napádanom rozhodnutí na prejednávany prípad aplikoval nesprávny výklad subjektívnej premlčacej doby, na základe čoho sa absolútne nezaoberal subjektívnou skutočnosťou - existenciou jej skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení v rozsahu nároku uplatnenom v rozšírení žaloby. Poukazuje tiež na to, že žalovaný v spore svoju námietku premlčania nielenže riadne neodôvodnil, ale túto navyše ani nepodložil relevantnými dôkazmi preukazujúcimi tú skutočnosť, že ona mala skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia v časti uplatnenej rozšírením žaloby už dňa 18. 04. 2017, keď práve na jeho strane spočívalo dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti, k čomu opäť žalobkyňa označila súdne rozhodnutia, z ktorých aj citovala vybrané časti. Na základe uvedeného rozsudok súdu v napádannej zamietajúcej časti nie je zákonný, keďže vo veci konajúci súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces, keď konanie má tiež inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a keď súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/). S ohľadom na nesprávnosť výroku ohľadom podaného návrhu je nesprávny aj naň naviazaný výrok o náhrade trov konania.

7. Žalovaný rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu a domáhal sa s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP jeho zmeny tak, aby bola žaloba zamietnutá, keď si voči žalobcovi uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Citujúc ust. § 220 ods. 2 CSP o odôvodnení rozsudku poukázal na to, že súd prvej inštancie námietku premlčania posúdil nesprávne (bod 40. jeho odôvodnenia), keď s ohľadom na ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 100 a nasl.) pre premlčanie nie sú určené žiadne lehoty, ale premlčacie doby a teda súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak pri závere, že premlčacia doba začala plynúť dňa 21. 05. 2017 dospel k tomu, že dňom žaloby na súd dňa 22. 05. 2017 bola premlčacia doba zachovaná; zachovaná nebola, pretože k uplynutiu premlčacej doby došlo dňa 21. 05. 2017. Súd nesprávne posúdil začiatok subjektívnej premlčacej doby, keď poukazujúc na označené rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici začiatok plynutia subjektívnej lehoty nezávisí iba od správania žalobcu ako dotknutej osoby, ani od udelenia plnej moci pre advokáta, ktoré úkony mohol od uzavretia spotrebiteľskej zmluvy so žalovaným kedykoľvek realizovať. Subjektívna premlčacia doba neznamená, že začne plynúť vtedy, keď si subjekt uvedomí, že na jeho strane malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, ale vtedy, keď má k dispozícii všetky skutočnosti a na ich základe, či už sám alebo prostredníctvom tretej osoby, môže urobiť záver o tomto obohatení. Opačný prístup prezentovaný žalobcom v odvolaní by vlastne znamenal, že začiatok subjektívnej doby nezávisí od vedomosti subjektu, ale od jeho záujmu určiť tento začiatok tak, aby mu to vyhovovalo a tým by sa vlastne subjektívna premlčacia doba a jej úprava stala úplne zbytočnou. Tvrdí tiež, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia, keď z napádaného rozsudku nie je zrejmé, na základe akého zákonného ustanovenia dospel k záveru, že jednotlivé platby uskutočnené žalobcom predstavujú najskôr úhradu istiny a až následne sú plnením bez právneho dôvodu. Každá platba, ako je zrejmé z uzavretých zmlúv o revolvingovom úvere, bola úhradou časti istiny a časti úroku a teda dôvod prednostnej úhrady na istinu z rozsudku nevyplyva. Jednotlivé úhrady vykonané od 21. 05. 2014 boli aj úhradami istiny a súd nemal preukázané, že išlo len o úhradu úroku. Prvoinštančný súd tiež nesprávne rozhodol o úroku z omeškania, keďže záväzkový vzťah nevznikol pred 01. 02. 2013 (§ 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.) záväzkový vzťah zo zmluvy a záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia sú dva navzájom odlišné a rozdielne právne vzťahy. Ak sa podľa žaloby uplatňuje nárok, ktorý mohol vzniknúť po 21. 05. 2014, potom v danom čase bola úroková sadzba pre úrok z omeškania v hodnote 5 % ročne.

8. Strany sporu sa navzájom vyjadrovali k svojim odvolaniam, v ktorých podaniach v podstate zotrvali na svojich odvolacích dôvodoch a stanoviskách z priebehu sporu a popierali dôvodnosť odvolaní protistrany.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) najskôr zisťoval mimo odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), či sú naplnené procesné podmienky prípustnosti podaného odvolania, výlučne za naplnenia ktorých možno odvolanie vecne prejednať, a dospel k záveru, že odvolania žalovaného voči výroku II. a IV. je potrebné odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

10. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

11. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

12. Odvolanie možno vecne prejednať, teda na jeho základe vykonať odvolací prieskum ním napadnutého rozhodnutia, výlučne za kumulatívneho naplnenia procesných podmienok prípustnosti odvolania, upravených v § 355 až § 363 CSP, ktorými sú (vychádzajúc okrem iného aj z § 386 a contrario CSP): i/ prípustný predmet odvolania - t. j. ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon takýto opravný prostriedok pripúšťa (§ 355 CSP), ii/ zachovanie zákonnej lehoty na podanie odvolania - t. j. ak bolo odvolanie podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP), iii/ procesná legitimácia odvolateľa - t. j. ak odvolanie podal subjekt oprávnený na jeho podanie (§ 359 až § 361 CSP) a iv/ dodržanie zákonných náležitostí odvolania - t. j. ak má odvolanie zákonom predpísané náležitosti, alebo ich síce nemá, avšak vady odvolania nebránia pokračovaniu v odvolacom konaní (§ 363 CSP). Ak

ktorákoľvek z uvedených procesných podmienok prípustnosti odvolania splnená nie je, odvolací súd bez toho, aby vykonal vecný (meritórny) odvolací prieskum napadnutého rozhodnutia, odvolanie (z procesných dôvodov) podľa § 386 CSP odmietne.

13. Civilný sporový poriadok v ustanoveniach § 359 až § 361 upravuje ako jednu z procesných podmienok prípustnosti odvolania procesnú legitimitáciu odvolateľa. Procesné právo podať odvolanie má podľa § 359 CSP len strana (t. j. žalobca alebo žalovaný - § 60 CSP) v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané.

14. Keďže žalovaný, posudzujúc jeho odvolanie aj podľa obsahu (keď namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby), toto odvolanie podal aj proti výroku II. a IV., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, a ďalším výrokom, ktorým žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a teda v týchto výrokoch rozhodol v prospech žalovaného, na ktorých podanie nemal podľa § 359 CSP procesnú legitimitáciu, jeho odvolanie je v tomto rozsahu podané neoprávnenou osobou.

15. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného v časti, v ktorej smeruje voči výroku II, a IV. ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keď v danom prípade ide o výrok vydaný v prospech žalovaného.

16. Odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že vo vzťahu k odvolaniu žalovaného, v časti, v ktorej smeruje proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie sú splnené procesné podmienky vecného prejednanja odvolania (§ 386 a contrario CSP), preskúmal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu (t. j. v I. a III. výroku, ktoré odvolací súd v tejto časti odôvodnenia v súhrne bude označovať aj ako „odvolaním napadnuté rozhodnutie“), ktorým je viazaný (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP, § 380 ods. 2 a contrario CSP) a po vykonaní odvolacieho prieskumu dospel z nižšie uvedených dôvodov k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaviazať žalovaného povinnosťou finančného plnenia v sume 3.369,69 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy počítaným od 23.05.2017 do zaplatenia, rovnako tak si si uplatnila nárok na náhradu trov konania. O návrhu na zmenu žaloby súd rozhodol uznesením č. k. 7Csp/151/2017-171 zo dňa 28.06.2019 tak, že v ďalšom konaní o povinnosti žalovaný zaplatiť žalobkyni sumu 3.782,42 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.396,69 eura od 23.05.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 385,73 eura od 27.06.2019 do zaplatenia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.07.2019. O takto uplatnenom nároku rozhodol súd rozsudkom č. k. 7Csp/151/2017-222 zo dňa 11.09.2019 (rozsudok prvý v poradí), ktorým žalobe (vrátane jej rozšírenia) v celom rozsahu vyhovel a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Voči vyššie citovanému rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Nitra (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 8CoCsp/18/2020 -295 zo dňa 01.10.2020 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2020. Následne súd prvej inštancie rozhodol vo veci odvolaním oboch strán napadnutým rozhodnutím, ktorým vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3.396,69 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.396,69 eura od 23.05.2017 do zaplatenia, vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 79,60 % (výrok III.) a žalovanému priznal nárok voči žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

19. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nesprávny postup súdu prvej inštancie, ak dospel k záveru o tom, že objektívna premlčacia doba, ktorá začala plynúť dňa 21.05.2017 bola dôjdením žaloby na súd dňa 22.05.2017 zachovaná. Uvedenú námietku odôvodňoval s poukazom na skutočnosť, že pri premlčaní ide o premlčaciu dobu a nie lehotu, čo spôsobuje odlišné posúdenie zachovania premlčania.

20. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že Občiansky zákonník je veľmi nekonzistentný v klasickej súkromnoprávnej terminológii všeobecne, výnimku nepredstavuje ani inštitút premlčania. Napriek používaniu legálneho pojmu „doba“ v ustanoveniach § 100 - 114 Občianskeho zákonníka, na iných miestach, naopak, zákon používa pojem „lehota“ (napr. v prechodných ustanoveniach, porovnaj § 860). Zákonodarca používa pojmy „lehota“ a „doba“ synonymicky napriek jednoznačným a nespochybniteľným rozdielom medzi nimi. Doba je ohraničený časový úsek, ktorého uplynutím spravidla nastávajú právne následky eo ipso, bez ďalšieho. Príkladom môžu byť doby výpovedné, záručné a pod. Lehota je oproti tomu časový úsek ustanovený objektívnym právom na vykonanie (uplatnenie, realizáciu) práva subjektívneho. Na spôsobenie právnych následkov vo forme zachovania práva sa teda oproti dobe vyžaduje aktívne vôľové správanie sa subjektov práva. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že časový limit, úsek, vyčlenený objektívnym právom v súvislosti s premlčaním, je premlčacia lehota, nie doba s tým, že nič na uvedenom nemení ani zákonodarcom nesprávne zvolený pojem „doba“. Na základe uvedeného sa teda odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedenou odvolaciu námietkou žalovaného.

21. Žalovaný ďalej v podanom odvolaní namietal, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé na základe akého zákonného ustanovenia súd prvej inštancie dospel k záveru o skutočnosti, že jednotlivé mesačné platby uskutočňované žalobkyňou sa započítavajú najskôr na úhradu istiny a až následne sú plnením bez právneho dôvodu s tým, že každá platba bola úhradou časti istiny a časti úroku.

22. Odvolací súd konštatuje, že bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne z dôvodu preplatenia istiny čerpaného úveru vzniklo až v okamihu, kedy žalobkyňa prvýkrát preplatila istinu čerpaného úveru, teda nie osobitne pri každej žalobkyňou zaplatenej splátke úveru, ale až prvou platbou na čerpaný úver, ktorá presiahla splatenú istinu úveru. Je tomu tak preto, že splátky úveru boli síce v zmluve o spotrebiteľskom úvere dojednané tak, že obsahujú tak splátku istiny ako aj úroku t. j. bez ich rozčlenenia (anutitné splácanie), ale toto dojednanie bolo prelomené v dôsledku skutočnosti, že dohoda o úrokoch resp. odpláte veriteľa je právnym úkon, ktorý sa prieči dobrým mravom, v dôsledku čoho je takého dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, preto žalovaný ako veriteľ nemal nárok na odplatu za poskytnutie úveru resp. zmluvné úroky. Všetky platby žalobkyne, a to v celom ich rozsahu, je preto potrebné zarátavať na istinu čerpaného úveru a bezdôvodné obohatenie žalovaného vzniklo až v momente, kedy žalobkyňa začala svojimi platbami preplácať istinu čerpaného úveru. Od momentu, kedy žalovaný prijal od žalobkyne platby nad rámec výšky istiny resp. poskytnutého úveru vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. V spojitosti s uvedeným, preto odvolací súd považoval aj túto námietku žalovaného za nedôvodnú.

23. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a teda nie je spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v zostávajúcich napadnutých výrokoch.

24. Žalobkyňa ako odvolateľka napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním, keď v jeho úvode uviedla, že ho podáva voči výroku I., II. a III. Odvolací súd už na tomto mieste uvádza, že posudzujúc odvolanie žalobkyne podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) a vychádzajúc z vecne vymedzených odvolacích dôvodov mal za to, že odvolanie žalobkyne smeruje len proti II. výroku a na ňom závislému III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 3.396,69 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.396,69 eura od 23.05.2017 do zaplatenia, vychádzajúc z obsahu odvolania žalobkyne jej odvolaním napadnutý nebol.

25. Odvolací súd po zistení, že sú splnené procesné podmienky prípustnosti odvolania a jeho vecného prejednávania, následne preskúmal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) odvolaním žalobkyne napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie (t. j. II. a na ňom závislý III. výrok - v nadväznosti na vyššie uvedené), a to v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi jej odvolania (§ 380 ods. 1 CSP, § 380 ods. 2 a contrario CSP) a po vykonaní odvolacieho

prieskumu dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď rozsudok verejne vyhlásil.

26. Z obsahu odvolania žalobkyne je zrejmé, že táto v celom odvolaní vyjadrovala nesúhlas so súdom prvej inštancie v časti posúdenia premlčania jej nároku na zaplatenie sumy 385,73 eura t. j. v časti rozšíreného nároku o sumu 383,07 eura týkajúceho sa splátok zo dňa 19.05.2017 (časť v sume 18,83 eura), potom toho istého dňa v sume 31,80 eura a v sume 332,44 eura s tým, že pri zmluve č. 2 s jedná len o zostatok splátky zo dňa 12.05.2017 v sume 2,66 eura (spolu 385,73 Eur).

27. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

28. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

29. Ako vyplýva z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v premlčacej lehote, ktorá je tak subjektívna, viazaná na vedomosť oprávneného o bezdôvodnom obohatení a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil - § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj objektívna, viazaná na objektívny okamih vzniku bezdôvodného obohatenia - § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie lehoty začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba a ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba.

30. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, teda okamihom splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Subjektívna premlčacia lehota práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže začať plynúť skôr, než objektívna premlčacia lehota. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. Môže však začať plynúť neskôr. Jej začiatok plynutia je závislý od skutočnej vedomosti oprávneného o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. O týchto skutočnostiach sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Aj v tomto prípade rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť týchto okolností.

31. V tejto súvislosti sa odvolací súd plne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 42. a nasl.) týkajúceho sa posúdenia premlčania osobitne vo vzťahu k uvedenému nároku a teda aj posúdenia plynutia subjektívnej premlčacej doby, keď súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že s prihliadnutím na dátum podania návrhu na zmenu žaloby (rozšírenie žaloby) 24.06.2019 ako aj dátumy splátok kedy boli uhradené splátky, z ktorých pozostáva rozšírená žaloba 19.05.2017 - zmluva č. 1 a 12.05.2017 - zmluva č. 2, návrh na rozšírenie žaloby bol podaný v objektívnej lehote 3 rokov, avšak v tejto časti bola žaloba uplatnená po uplynutí subjektívnej lehoty, keď žalobkyňa sa preukázateľne, tak ako aj z jej vyjadrení jednoznačne vyplynulo, o vzniku bezdôvodného obohatenia (o preplácaní úveru) dozvedela dňa 18.04.2017 po konzultácii s advokátom.

32. Predmetom rozšírenia žaloby v prípade zmluvy č. 1 bola suma vo výške 383,07 eura týkajúca sa splátok zo dňa 19.05.2017, pri zmluve č. 2 sa jedná len o zostatok splátky zo dňa 12.05.2017 v sume 2,66 eura t. j. dokopy spolu 385,73 eura. S prihliadnutím na dátum podania návrhu na zmenu žaloby 24.06.2019 ako aj dátumy splátok kedy boli uhradené splátky z ktorých pozostáva rozšírená žaloba (19.05.2017a 12.05.2017), jednoznačne vyplýva, že tieto platby boli zo strany žalobkyne uhradené už po tom, čo už vedela o skutočnosti, že zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, v dôsledku odbornej porady so svojim advokátom. Na základe uvedeného žalobkyňa aj vo vzťahu k

rozšírenému nároku začala plynúť subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie svojho práva. V tejto súvislosti s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalobkyne možno konštatovať, že ak aj žalobkyňa tvrdila, že dňa 18.04.2017 (deň kedy zistia, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu) nemohla ustáliť výšku bezdôvodného obohatenia, tak uvedenú sumu mohla ustáliť najneskôr pripísaním poslednej splátky na účet žalovaného dňa 19.05.2017, preto možno vysloviť, že aj keby v uvedené dni začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, tak ako si žalobkyňa uplatnila rozšírením žaloby predmetný nárok na súde až dňa 24.06.2019, urobila tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty.

33. V súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty resp. v súvislosti s vedomosťou spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022 (nadväzujúce na rozhodnutie - uznesenie 5Cdo/29/2021 z 28. 09. 2021), kde dovolací súd uviedol, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti). Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Najvyšší súd v danej veci uzavrel, že „podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov“. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr". Rozhodnutie rieši aj analogickú aplikáciu 10 ročnej objektívnej premlčacej doby s ohľadom na rozsudok Súdneho dvora EU C-485/19.

34. K námietke žalovaného, že ohľadom výšky úrokov z omeškania vo výške 8 % t. j. prečo súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, keď prvý deň údajného omeškania bola výška úroku z omeškania 5 % ročne, odvolací súd považuje za potrebné poukázať, že podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka výšku úroku z omeškania stanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“). Prechodné ustanovenia Nariadenia (§ 10c) uvádzajú, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. V danej veci vznikol platný záväzkový vzťah uzatvorením zmlúv o revolvingovom úvere dňa 3. októbra 2011, teda pred 01.02.2013, a preto je v danej veci potrebné stanoviť výšku úrokov z omeškania podľa predpisov účinných k 31.01.2013, aj keď omeškanie (v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti) vzniklo dňa 23.05.2017 resp. 27.06.2019. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia v znení účinnom k 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (t. j. 23.05.2017 resp. 27.06.2019) bola 0,00 %. Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd opätovne dospel k záveru,

že súd prvej inštanície správne určil úrokovú sadzbu vo výške 8 % ročne (0,00 % + 8 percentuálnych bodov), a preto odvolanie žalovaného v tejto časti považoval za nedôvodné.

35. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobkyne za nedôvodné a zároveň nespôsobilé privodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštanície v tomto výroku, preto rozhodnutie súdu prvej inštanície podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto výroku potvrdil.

36. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

37. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštanície v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

38. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že v odvolacom boli obe strany sporu neúspešné, a preto odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán.

39. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštanícii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).